

mona kasten

ново poverenje

Prevela s nemačkog
Dušica Milojković

 Laguna

Naslov originala

Mona Kasten

TRUST AGAIN

Copyright © 2017 by Bastei Lübbe AG, Köln

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Mojim devojkama koje brzo napreduju:
Bjanki, Kari, Kim, Lauri, Nadin, Rebeki i Ivi*

Novo poverenje, plej-lista

Weaker Girl – Banks
War of hearts – Ruelle
Lay it All On Me – Rudimental (feat. Ed Sheeran)
Into you – Ariana Grande
Let me love you – One Direction
Never Enough – One Direction
Bloodsport – Raleigh Ritchie
No Pressure – Justin Bieber (feat. Big Sean)
Only Love – Ben Howard
Rivers In Your Mouth – Ben Howard
Remnants – Jack Garratt
In The Shadow Of A Dream – James Morrison
To The Wonder – Aqualung (feat. Kina Grannis)
Everything is Lost – Maggie Eckford
dRuNk – ZAYN
Show me Love – Robin Schulz & J. U. D. G. E.
Close – Nick Jonas (feat. Tove Lo)
We Don't Talk Anymore – Charlie Puth (feat. Selena Gomez)
Where's My Love – SYML

Poglavlje 1

Ideja da pišem u kafiću bila je uvrnuta.

Apsolutno otkačena. Zurila sam u lika koji je stajao predamnom i gledao me kao da čeka odgovor na nešto što mi je upravo rekao. Nemam pojma zašto je mislio da sam ga razumela. Možda je smatrao da imam čudesan dar da čitam s usana? Slušalice koje sam držala na ušima bile su velike otprilike kao pice i teške skoro pola kilograma. Dodatno sam uložila još malo novca da do mene stvarno ne dopire nikakav šum ako moram da se usredsredim na posao.

Upravo zato sam i mrzela da pišem na javnim mestima. Kao prvo, zato što buka može da se podnese samo pomoću slušalica koje ne propuštaju nikakav zvuk, a kao drugo, zato što su mi se ljudi stalno obraćali ili nešto dovikivali. Sada se dogodilo ono prvo.

Lik je bio zgodan, nema sumnje. Imao je crvenkastosmeđu kosu i lepe smeđe oči. U onim farmerkama i uskoj košulji zategnutoj na ramenima stvarno je bio lep prizor. Uprkos tome, obuzelo me je prilično neprijatno osećanje.

Polako sam podigla s levog uveta moju predimenzioniranu slušalicu. „Molim?“, upitala sam i nagla glavu u stranu kako bih

mogla bolje da ga razumem. U levom uvu mi je i dalje svom snagom odjekivala Holzi.

Lik me je pogledao odozgo, poluzatvorenih očiju. „Često si ovde petkom“, rekao je, bradom pokazujući na mene. „Već nekoliko puta sam te primetio.“

To je bilo tačno, mada odluka nikako nije bila dobrovoljna. Kada je bilo do mene, petak popodne provodila sam u svojoj sobi studentskog doma Univerziteta Vudshil. Ali, nažalost, sobu sam delila s nimfomankom.

„Da. Ovde imaju dobru kafu“, promrmljala sam. Lik me je pogledao tako da mi je bilo neprijatno. Kao da se od mene nečemu nada i da uopšte ne uzima u obzir mogućnost da to možda neće dobiti.

Sada je i on nagao glavu na stranu. Osmeh mu je postao širi. „Ne piješ kafu. Obično naručuješ toplu čokoladu. Ali ubrzo će otopliti. Baš me interesuje šta ćeš onda da piješ.“

Dlanovi su mi se oznojili, a grlo steglo. Postajalo mi je neprijatno. Ja se ipak ne bijem za mesto pored ogromnog prozora, već uglavnom sedim na gornjem spratu kafea *Patriot*, skroz pozadi, u uglu, leđima okrenuta prostoriji. To mesto s malim okruglim stolom i udobnim stolicama bilo mi je nešto poput skrovišta. Nikada nisam mislila da bi neko mogao tu da me posmatra.

Bilo je jezivo.

Da li me on to posmatra već duže vreme? O bože, da nije možda video na čemu radim?

„A voleo bih to da vidim“, nastavio je lik, a glas mu je postao za oktavu dublji. Ma ozbiljno! Pokušavao je sa mnom da izvede ono s dubokim glasom i seksi pogledom. Da sam bila neka druga, možda bi mu i upalilo. Ali ja sam već više od godinu dana muško društvo izbegavala kao kugu.

„Umem da cenim ponudu“, počela sam i sklonila šiške na stranu. Upravo su bile u onoj međufazi koja mnogo ide na živce, a u kojoj mi riđi pramenovi upadaju u oči kao male šiljate strele. „Ali ne verujem da je to dobra ideja.“

„Ma hajde“, odmah je odgovorio i privukao u moj ugao slobodnu stolicu od susednog stola. Seo je na nju naopako i nalaktio se na naslon. „Umem dobro da slušam.“

Kako je uopšte došao na ideju da hoću da razgovaram s njim? Na trenutak sam preletela pogledom preko svog laptopa. Posebno sam pazila da podesim manju veličinu slova, a i ekran je bio slabo osvetljen. Uprkos tome, svrbeli su me prsti da ga prosto zatvorim. Ono što je tamo pisalo nije bilo za tuđe oči – bar ne još.

Grover je snažnim trzajem prodro u mene, a ja sam glasno zastenjala. Životinjski krik koji je pritom ispustio bio je skoro dovoljan da svršim.

Ne, a ponajmanje je bilo za oči ovog momka od koga me je podilazila jeza.

„Šta studiraš?“, upitao me je lik, pokazujući na moj laptop.

Naizgled nemarnim pokretom spustila sam ekran, pa sam zabacila na potiljak i bežične slušalice i pažljivo izvukla kosu ispod njih. Onda sam podigla svoju torbu s poda da bih u nju sklonila Votsona – kako sam svoj ogromni laptop nazvala pre tri godine kad sam ga kupila.

Lik me je blago uhvatio za ruku. „Ej, sve mi je jasno. Nisam hteo da te oteram, idem ja“, rekao je skoro stidljivo. „Samo si mi izgledala tako isključeno, pa sam pomislio...“ Bespomoćno je slegao ramenima.

Okej, sada mi više nije bio baš tako jeziv.

„Ma mislim da si stvarno okej...“, grozničavo sam razmišljala da li mi je već odao ime.

„Kuper“, pomogao mi je.

„Kupere“, ponovila sam s osmehom. „Stvarno deluješ kao dobar momak, ali moram da idem. Imam još neka posla, a ovde nekako ne mogu da se usredsredim.“ Oslobodila sam ruku iz njegovog stiska i natrpala kabl s akumulatorom u prednji džep torbe za laptop.

„Mogli bismo ovo jednom da ponovimo. Kad ne budeš imala tako mnogo posla“, predložio je.

Suzdržala sam se da ne uzdahnem i ustala sam. „Nisam... zainteresovana. Žao mi je.“

Kuper je, takođe, ustao. Odmeravao me je od glave do pete. „Uopšte te nisam tako procenio.“

Zbunjeno sam trepnula. „Molim?“

„Samo hoću da kažem da izgledaš kao da ne bi imala ništa protiv da se malo zabaviš.“ Pogled mu iznenada više nije bio ljubazan već prilično prezriv. „Ali izgleda da si neka čistunica. Šteta.“

Tokom nekoliko sekundi pozitivni poeni koje je Kuper dotad prikupio skliznuli su u veliki minus.

„Povlačim sve što sam rekla, Kupere. Uopšte nisi fin momak“, procedila sam i, odmahujući glavom, pokupila ostatak stvari. Na kraju sam preko ramena prebacila tešku torbu.

„Ili si možda lezbijka? Trebalo je odmah da kažeš!“

Tip je bio neverovatan.

„Možda moja seksualna orijentacija tu igra neku ulogu, ali ni izdaleka ne znači da ne volim muškarce samo zato što neću da izađem sa tobom“, prosiktala sam i progurala se pored njega, „niti da sam neka čistunica samo zato što ne nasedam na tvoje fore s dubokim glasom i 'posmatram te već neko vreme'.“

Sjurila sam se niz stepenice brže nego što bih pomislila da je to uopšte moguće s onom torbom i istrčala napolje.

Duboko sam udahnula svež februarski vazduh. I dalje je bilo prilično hladno, a pri svakom izdahu iz usta su mi izlazili oblačići. Iskopala sam pletenu vunenu kapu kaki boje iz džepa i navukla je na glavu, sve dok mi nije pokrila uši i zaštitila ih od oštrog vudhilskog vetra. Pošto sam preko pola lica navukla i šal, u glavi sam pretresla svoje mogućnosti.

U studentski dom verovatno još ne mogu da se vratim. Moja cimerka Sojer ponovo ima muškog gosta, a ja sam već isuviše često bila svedok njenih seksualnih aktivnosti. Ona je jedan od razloga što sam uložila novac u ove skupe slušalice. Pošto je rizik da opet sretnem nekog polugolog momka koji

joj je upravo zabio glavu među noge bio prevelik, nisam se usuđivala da se vratim kući.

I kafe *Patriot* odsad pa nadalje otpada kao mesto za pisanje. Sve dok je onaj odvratni lik tamo, na to mesto me više neće odvući ni deset lama. Jedna od mogućnosti bila bi univerzitetaska biblioteka. Danas zatvaraju tek u deset, ali nije bila baš prikladna za ovo što upravo pišem. Previše ljudi koji u prolazu gledaju šta imaš na ekranu.

Zabila sam ruke u džepove i napipala prohladni metal. Mračne misli su mi se odmah razvedrile. Pa da!

Pre oko dva meseca moja najbolja prijateljica Ali preselila se u nov stan, na oko petnaest minuta od univerzitetaskog naselja. Čim se uselila, dala mi je drugi ključ od stana. Kao prvo, zato što sam zvanično bila tetka njenog mačora Spajdija i zato što sam, kad ona nije kod kuće, ponekad morala da ga hranim, a kao drugo, zato što je Ali bila upućena u Sojerine aktivnosti. Ponudila mi je da dođem kod nje ne budem li ponovo mogla da se vratim kući. Nisam se često usuđivala da prihvatim tu ponudu, ali danas nisam imala izbora.

Odmah sam izvukla mobilni telefon iz džepa i pozvala je. Pošto je nisam dobila, najavila sam joj se kratkom porukom.

Da je u pitanju iko drugi, bilo bi mi neprijatno da se oslanjam na njegovu pomoć, ali s Ali je bilo drugačije. Upoznala sam je prošlog semestra, još prvog dana. Privukla mi je pažnju samo zato što je izgledala baš onako kao što sam se ja osećala – prosto očajno. Pozvala sam je da stane u red sa mnom, i otad smo nerazdvojne.

Ali i njen dečko Kaden živeli su na vrlo lepom mestu. Zelenilo je toga dana još bilo prekriveno injem, ali bila sam sigurna da će narednih meseci sve zablistati u prelepim bojama. Stambena zgrada u kojoj su imali stan bila je blizu malog parka, a već odavde imala sam dobar pogled na planinu Maunt Vilson i okolne doline.

Još pre godinu dana kladila bih se u svoj laptop da nikad neću naći lepše mesto od Portlanda. Ali sada me je tamo sve vezivalo za uspomene koje sam htela zauvek da izbrišem iz pamćenja, a ovde mi je dosad veoma dobro polazilo za rukom da ih potisnem – i ne samo to. Već sam uspela da steknem i mnogo novih uspomena.

Zatvorila sam ulazna vrata Aline zgrade i stepeništem se popela na drugi sprat. U međuvremenu sam već toliko često bila kod Ali da sam put do njenog stana znala skoro bolje nego put do svoje sobe u studentskom domu. Da bi se otključala, vrata stana su morala da se povuku malo ka sebi, a onda da se baš nalegne na njih. Još u hodniku čula sam poznato Spajdijevo mjaukanje. „Zdravo!“, povikala sam kada sam ušla. Spustila sam torbu i otkopčala jaknu. I dalje nesigurna da li uopšte ima ikoga u stanu, oprezno sam krenula ka dnevnoj sobi.

Tišina.

Čulo se samo kako Spajdi tiho prede dok mi se trlja o noge. Oprezno sam ga pomilovala po riđim, tigrastim leđima. Istog trenutka usne su mi se razvukle u blaženi osmeh, pa sam ponovo podigla torbu s Votsonom na rame da bih se s njim raskomotila u dnevnoj sobi.

Ali tada se desilo nešto gore od najgoreg scenarija koji sam tih dana mogla da smislim.

Penis.

To je bilo prvo što mi je palo u oči.

Prilično velik i, uzgred da napomenem, nedvosmisleno za upotrebu spreman penis našao mi se u vidnom polju. Razrogačenih očiju podigla sam pogled i zablenu se u Kadenu, koji mi je pogled uzvratio razjapljenih usta. Sekunde su prolazile, i stvarno nisam htela to da gledam – ali on je naprosto bio go. Moje oči su se nekako ponašale kao da imaju sopstvenu volju. Odmah sam ih čvrsto zatvorila.

Gospode, poželela sam da mogu spontano da se rasplinem u vazduhu.

„Kadene?“, začula sam glas najbolje drugarice iz spavaće sobe. To je verovatno trebalo ja da kažem.

Okrenula sam se na peti, pri čemu sam se, naravno, saplela o Spajdija jer su mi oči i dalje bile čvrsto zatvorene, i istrčala iz stana, najbrže što sam mogla. Kaden je još vikao nešto za mnom, ali ja sam gledala da što pre zbrišem. Koraci su mi odjekivali na stepeništu, potpetice mojih kratkih čizama lupale su po granitnom podu, a onda sam iznenada svom snagom naletela na nekoga.

Udarac me je odbacio unazad, a na licu sam osetila snažan bol. Zateturala sam se i zamlatarala rukama ne bih li povratila ravnotežu! Uхватила sam se za lika na koga sam naletela, ali umesto da mi pruži oslonac, samo je zastenjao i, takođe, izgubio ravnotežu. Nije pao preko mene, već je odlučio da me u padu povuče za sobom. Zaključila sam da je to veoma lepo od njega.

Dok sam pokušavala da se uspravim, velikom, debelom crvenom olovkom precrtala sam taj dan u svom zamišljenom kalendaru.

Jož. Verovatno sam slomila nos. Nos, koleno, a možda i neko rebro.

„Dugo sam priželjkivao da se baciš na mene, ali nikad nisam mislio baš tako doslovno“, čula sam kako govori momak na kome sam upravo ležala. Zastao mi je dah.

Dvaput sam crvenom olovkom precrtala ovaj dan. A onda sam dodala i crni krug debelim flomasterom, i emotikon – majmunčića koji rukama pokriva oči.

Sklonila sam neposlušne pramenove riđe kose sa čela da bih mogla da vidim.

Pogled su mi uzvratile blistave, tamnoplave oči.

Njihov veseli sjaj bio mi je više nego poznat. Baš kao i baršunasti glas, uglovi usana uvek spremni na osmeh i skoro uvek neposlušna crna kosa. Spenser.

Naletela sam pravo na svoju najlepšu i najgoru noćnu moru. Bio je to jedini lik koji je od raskida s bivšim uspeo

da me navede da ponekad preispitam odluku da sama sebi nametnem celibat.

„Mislim da sam slomila nos“, zastenjala sam i dunula da sklonim deo šiški iz oka. Već i od ovog daška osetila sam kako mi nos pulsira.

Podigao je ruku s mog boka i pažljivo mi opipao nos. Osetila sam žmarce, čak i kroz ono bolno pulsiranje.

„Ništa nije slomljeno.“

Izvesnost s kojom je to izgovorio navela me je da se pobunim. „Otkud pa ti znaš?“, zainteresovano sam ga upitala.

Drugu ruku je ponovo spustio na moj bok, kao da joj je baš tu mesto. Samouvereno. Kao da mu je to već poznato. A ja prosto nisam mogla da ustanem.

„Jednom sam lomio nos“, rekao je Spenser i okrenuo glavu u stranu kako bih mu videla lice iz profila. „Vidiš?“

Stvarno. Na nosu mu se iz profila videla mala, sasvim mala grba. Pogled mi se ponovo osamostalio, pa je prešao preko jake linije njegove brade, do usta, a onda ponovo nazad, gore. U grudima mi se nešto pokrenulo i najzad sam se probudila iz obamrlosti.

Oprezno sam se podigla sa zemlje. „Izvini. Nisam htela da te oborim.“

I on je ustao, i dalje s onim skoro osmehom u uglu usana. Ali kada se najzad ispravio, stavio je podlakticu preko stomaka i naklonio se. „Bila mi je čast, Don.“ Uspravio se i gledao me odozgo.

Spenser je bio visok, mnogo viši od mene, što sa mojih majušnih metar i pedeset osam santimetara nije ni bilo teško.

„Ako ti ikada opet bude trebao neko da glumi tvoj lični zid, samo mi se javi. Imaš moj broj telefona.“ Sada se već široko osmehivao, pokazujući red belih, pravilnih zuba.

U meni se ponovo nešto pokrenulo, ovog puta nekakvo izdajničko lepršanje u stomaku.

Prokleti Spenser Kozgrov.

Kad sam ga prvi put videla, kroz glavu mi je prošla samo jedna reč: sranje.

Pošto sam mislila da je on Kaden, koji se u to vreme nije baš ljubazno ponašao prema Ali, dobro sam ga izgrdila. Na to mu se licem raširio nekakav iskošen osmeh, a meni su kroz glavu odmah prošle dve reči: prokleta supersranje.

Ali je požurila da razreši nespornost. A ja bih baš volela da sam mogla malo duže da besnim na njega. To mi je davalo odličan izgovor da ignorišem ono što je bilo očigledno. Naime, da je Spenser mnogo zgodan.

Bio je zgodniji nego što je zdravo po okolinu. Nisam htela da mislim na to da je zgodan, ali činjenica je koju nisam mogla da poreknem. Koliko god da sam se trudila.

„Don?“, nastavio je Spenser, a ja sam se blago namrštila. „Je li sve u redu? Je l' nisi prejako udarila glavu o moje čelične grudi?“

Bilo je jasno da se sprda, kao i sa svim ostalim što mu se ispreči na putu. Spenser nije bio previše širok u ramenima, ali to nije mnogo smetalo njegovoj privlačnosti – pre bi se reklo da je suprotno. Imao je vitko, mišićavo telo trkača i bio je savršeno građen. Ni suviše temeljan, ni suviše vitak. Baš onako između. Naprosto... Joj.

„Srećna sam što sam natrčala na tvoje snažno telo, a ne na zid“, odgovorila sam pomalo zadihano, dok sam pogledom tražila Votsona. Mora da je pao na zemlju prilikom mog pada. Nadala sam se da je tapacirana torba sprečila najgore. Nisam imala novca da kupim nov laptop.

„Jesi li ti to upravo bila kod Ali?“, nastavio je Spenser, a meni je u vidno polje ušla njegova ruka. Podigao je Votsona sa zemlje, a drugom rukom je s crne torbe čistio prašinu.

Njegovo pitanje probudilo mi je sliku u glavi. Zurila sam u njega razrogačenih očiju.

„Ne možeš tamo gore!“ Žustro sam odmahнула glavom. Kosa mi je zalepršala, tako da mi se jedan pramen zalepio za usta. Dunula sam da ga sklonim.

Spenser se namrštio. „Kaden i ja smo se dogovorili da radimo na jednom projektu.“ Htela sam da mu kažem da su njih dvoje zauzeti, ili da to nekako drugačije opišem, na lep način, ali umesto toga izletela mi je samo jedna reč: „Penis.“

Zbunjeno je trepnuo. „Šta?“

A ja sam, kao pokvarena ploča, ponovila istu reč, ovog puta čak i malo glasnije: „Penis!“

Situacija me je podsećala na nazovigru penis, u kojoj pobeđuje onaj koji tu reč najglasnije vikne u javnosti.

„Rado bih ti pokazao svog vršnjaka, ali to bi možda bilo primerenije u nekom intimnijem okruženju, šta misliš?“ Uzvratio mi je pogled i slegao ramenima. „Ali ako baš hoćeš, mogu i ovde. Pre ili kasnije, i tako bi došlo do toga.“ Spenser je posegao dole i počeo da otkopčava opasač.

Odmah sam mu zgrabila ruke i sklonila ih. „Ne tvoj penis, idiote“, prosiktala sam. „Kad sam upala u stan, Kaden je bio go. Mislim da njih dvoje trenutno baš i nemaju vremena za nas.“

Spenser je čvrsto stegao usne, a ramena su počela da mu podrhtavaju.

„Samo se smeji“, ogorčeno sam rekla i pustila mu ruke.

Zabacio je glavu i glasno se nasmejao. Smeh mu je bio promukao, a glas dubok. Njegov smeh je ispunio celo stepenište i učinio da mi niz kičmu prođe prijatna jeza.

Zbog toga sam ga malkice mrzela.

Uzdahnula sam frustrirano i spustila teški laptop na pod. „Danas baš nemam sreće.“

„A šta to moraš da radiš?“, upitao je Spenser, pošto mu se smeh sveo na širok, asimetričan osmeh.

„Moram još malo da radim, a nemam pojma kuda ću“, odgovorila sam.

„Pa što se ne vratiš u studentski dom?“, rekao je, igrajući se rajsferšlusom svoje crne jakne. Vrteo ga je u ruci i pomalo ga otkopčavao i zakopčavao.

Sa Spenserom je uvek bilo tako. Nije mogao da miruje, verovatno čak ni da mu život od toga zavisi. Imao je previše energije. Igrao se svime što mu padne šaka. Kad god bih se s Ali dogovorila da učimo, a on bio kod Kadena, izluđivao nas je jer je neprestano dobovao olovkama o knjige, ili nije mogao da skloni prste s vrha hemijske olovke.

U početku mi je to bilo čudno. S jedne strane, nerviralo me je što mi je tako nenormalno privlačan, a s druge, to što je uvek u pokretu činilo me je stalno nervoznom. Ali što sam više vremena provodila s njim, više sam se navikavala na njegove tikove. U međuvremenu mi je Spenser postao jedan od najboljih prijatelja.

Samo prijatelj. Ništa više.

„Sojer je... zauzeta. Zato sam otišla u kafić, ali tu nekako nisam mogla da se usredsredim, pre svega jer je tamo bio neki smešan lik koji je hteo da me pozove na kafu, a onda sam došla ovamo jer sam mislila da Ali i Kaden nisu tu“, pokušala sam da izbegnem odgovor.

Spenser se zakikotao. „Nemoj mi reći da si ih uhvatila u...“

Naglo sam podigla glavu. „Ne, nisam.“

Oči su mu sinule i lepo sam mogla da vidim da mi ne veruje ni reč. „Možeš da dođeš kod mene.“

Htela sam da se pobunim, ali onda mi je palo na pamet da još nikad nisam bila kod Spensera. Kretali smo se u istom krugu prijatelja i mnogo vremena smo provodili zajedno, ali nikada se nismo sastajali kod njega. Da budem iskrena, bila sam i pomalo radoznala zašto nas nikad ne zove kući.

Pa ipak, nisam mogla da pođem s njim. Nešto duboko u meni opiralo se tome da ostanemo nasamo. To nismo radili često, ali kad god bi se desilo, morala sam da se saberem da ne bih predugo zurila u njega. Ako su i naši prijatelji bili prisutni, bilo mi je lakše.

„Ne znam.“

Nagnuo se ka meni. „A što da ne?“, upitao je, zamišljeno prelazeći pogledom preko mog lica. Bio mi je blizu. Suviše blizu.

Srce mi je poskočilo, mada to nije trebalo da radi. Ni zbog koga. To sam mu najstrože zabranila. Prokletu izdajničko srce. Ja ga pazim i mazim da bude zdravo, a ono mi radi ovakve stvari.

„Zato što...“, kad mi je prišao tako blizu, morala sam da se nakašljem. Naravno da sam instinktivno reagovala na njegov opori miris i na to harizmatično zračenje. Ali to prosto nije imalo nikakve veze *sa mnom* i mojim željama. Bilo mi je potrebno odstojanje kako bih sprečila vrelinu koju sam osećala negde u stomaku da nastavi da se penje i da na kraju u licu pocrvenim kao paradajz. Nekim devojkama lepo stoji kad tako porumene. Izgledaju kao da su upravo došle iz lepe šetnje po hladnom zimskom vazduhu. Ja se, naprotiv, ospem mrljama, najpre po vratu, a zatim i po licu, neravnomerno. Dakle, sasvim suprotno od privlačnog. Pored toga, nisam htela da me Spenser navodi da crvenim.

Kao da mi je pročitao misli, ponovo se uspravio i brzim pokretom podigao moju torbu s poda.

„Ej!“, povikala sam i skočila. Dohvatila sam jaknu i navukla rukav. Kad sam se okrenula, Spenser je već strčao niz stepenice. „Vrati mi Votsona!“

Zastao je na sledećem odmorištu i podigao pogled ka meni. „Votson? Kao Džon Votson?“ Klimnula sam i u hodu obmotala vrat šalom, na šta je Spenser zabrundao duboko iz grudi. „Samo da znaš koliko bih u ovom trenutku voleo da te pozovem na dejt.“

Uzdahnula sam. Već više od pola godine je bilo tako. Spenser me je skoro svaki dan zvao da izađemo – ja sam svaki put odbila.

Ja ne idem na sastanke. Ja *neću* nikakve sastanke. I sasvim svejedno za čime mi telo žudi – nikada se više neću upustiti s nekim momkom.

„Znaš kako glasi moj odgovor“, kazala sam i zastala jedan stepenik iznad njega. Sada su nam oči bile u istoj ravni.

Videla sam samo plavo. Plavo i taj široki osmeh.

„Ali ipak ideš sa mnom, jelda?“

„Pa zar mi ostavljaš neki izbor?“, uzvratila sam.

Sledećeg trenutka okrenuo se na peti i skočio niz ostale stepenice, čvrsto držeći Votsona ispod miške, kao taoca.

To je verovatno bio odgovor na moje pitanje.